

SERIA DE AUTOR
ERIC-EMMANUEL
SCHMITT

Serie coordonată de
DENISA COMĂNESCU

ERIC-EMMANUEL
SCHMITT

Cei doi domni
din Bruxelles

Traducere din franceză
de SIMONA BRÎNZARU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Raluca Popescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cecilia Laslo
DTP: Radu Dobreci, Carmen Petrescu

Lucrare executată la Proeditură și Tipografie

ERIC-EMMANUEL SCHMITT
LES DEUX MESSIEURS DE BRUXELLES
© Éditions Albin Michel – Paris 2012
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2014, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCHMITT, ERIC-EMMANUEL
Cei domni din Bruxelles / Eric-Emmanuel Schmitt; trad: Simona Brînzaru. –
București: Humanitas Fiction, 2014
ISBN 978-973-689-755-9
I. Brînzaru, Simona (trad.)
821.133.1-32=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Cei doi domni din Bruxelles

În ziua în care un bărbat de vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-un costum albastru, a sunat la etajul unde se afla apartamentul ei și a întrebat dacă ea e Geneviève Grenier, născută Piastre, care în urmă cu cincizeci și cinci de ani se măritase cu Edouard Grenier pe 13 aprilie la catedrala Sainte Gudule, era gata să trântescă ușa răspunzând că nu participă la nici un joc televizat. Dar, preocupată să nu jignească pe nimeni, după obiceiul ei, s-a stăpânit și a șoptit pur și simplu:

— Da.

Încântat de răspuns, bărbatul în costum albastru s-a prezentat – notarul Demeulemeester – și a înștiințat-o că era unica moștenitoare a domnului Jean Daemens.

— Ce ați spus?

Ochii ei măriți arătau cât de surprinsă este.

Notarul s-a temut să nu fi comis o gafă.

— Nu știați că a murit?

Mai grav: nu știa că există! Numele nu-i spunea nimic... Jean Daemens? Ei, hai, o lăsați neuronii așa cum o lăsați picioarele? Jean Daemens? Jean Daemens? Stingerită, s-a simțit vinovată.

— Am... Am un lapsus. Vă rog să îmi spuneți mai multe despre el. Ce vârstă avea acest domn?

— Sunteți născuți în același an.
— Altceva?
— Domnul Daemens locuia în Bruxelles, pe strada Lepoutre, numărul 22.
— Nu cunosc pe nimeni din cartierul acesta.
— A fost multă vreme proprietarul unui magazin de bijuterii pe Galerie de la Reine. Magazinul se numea L'Atout cœur.
— A, da, îmi aduc aminte magazinul. Foarte șic.
— L-a închis acum cinci ani.
— M-am oprit deseori în fața vitrinei, dar nu am intrat niciodată.
— Poftim?
— Nu-mi permiteam... Nu, nu îl cunosc pe acest domn.

Notarul s-a scărpinat în creștet.

Geneviève Grenier a considerat că ar fi cazul să adauge:

— Îmi pare rău.

Auzind aceste cuvinte, notarul și-a ridicat fața către ea și a rostit foarte clar:

— Doamnă, secretele dumneavoastră sunt numai ale dumneavoastră. Nu sunt aici ca să comentez ce relații ați avut cu domnul Daemens, ci pentru a duce la îndeplinire ultimele sale dorințe, deoarece v-a desemnat unica moștenitoare.

Iritată de implicațiile din fraza notarului, Geneviève era gata să se justifice, când acesta a continuat:

— Doamnă Grenier, iată singura mea întrebare: acceptați sau refuzați moștenirea? Luați-vă un răgaz de câteva zile ca să vă hotărâți. Dacă veți accepta, nu trebuie să uitați că puteți primi atât datoriile, cât și bunurile rămase.

— Ce spuneți?

— Conform legii, un testament agreat de legatar îl autorizează să accepte primirea bunurilor, dar îl obligă să plătească și datoriile – dacă există.

— Și există?

— Uneori nu există decât datorii.

— Și este cazul?

— Legea îmi interzice să vă răspund.

— Totuși dumneavoastră știți! Spuneți-mi!

— Legea, doamnă! Am jurat.

— Dragă domnule, am vârsta mamei dumneavoastră: doar n-ați arunca-o pe bătrâna dumneavoastră mamă într-o capcană periculoasă, nu?

— Nu pot să vă spun, doamnă. Pofțiți cartea mea de vizită. Căutați-mă când v-ați hotărât.

Bărbatul a pocnit din călcâie, a salutat și a plecat.

În zilele care au urmat, Geneviève a sucit problema pe toate părțile.

Când a consultat-o la telefon pe Simone, prietena ei, i-a descris totul ca și când i s-ar fi întâmplat unei vecine. Simone a răspuns rapid:

— Vecina ta, înainte să dea un răspuns, ar trebui să se intereseze despre domnul acela. Ce meserie avea?

— Ținea un magazin de bijuterii.

— Asta nu înseamnă nimic. Putea să fi dat faliment, după cum putea să fie bogat.

— A închis magazinul acum cinci ani.

— Vezi, a dat faliment.

— Hai, Simone, la vârsta noastră visăm să nu mai muncim.

— Altceva?

— Locuia pe strada Lepoutre.

— Proprietar?

- Așa cred.
- Nu-i de ajuns... Dacă nu-i mergea afacerea, și-a ipotecat apartamentul.
- Și, dac-ar fi așa, cine ar ști?
- Banca, dar nu va oferi niciodată o astfel de informație. De ce a murit?
- Poftim?
- Dacă prietenul vecinei tale a murit din pricina vreunei boli, e încurajator. În schimb, dacă s-a sinucis, e suspect. Asta arată că era plin de datorii.
- Nu neapărat, Simone. Poate că s-a sinucis fiindcă a primit o veste îngrozitoare. De exemplu, că are cancer.
- Hm...
- Sau că i-au murit copii într-un accident de avion...
- Avea copii?
- Nu. Nu sunt menționați în documente.
- Hm... Orice-ai zice, o sinucidere este suspectă!
- Vecina mea nu mi-a pomenit de sinucidere.
- De fapt, oare nu cumva chiar vecina ta l-a omorât? De îndată ce a aflat că a inclus-o în testament, și-a omorât amantul.
- Simone, nu știu din ce cauză a murit!
- Asta dovedește că este inteligentă.
- Nu era amantul ei!
- Of, Geneviève, nu face pe proasta! Ar mai fi primit cașcavalul dacă n-ar fi fost amanta lui? N-am să înghit așa ceva!
- Întrebarea: „Să accepte, sau să refuze?“ atrăgea automat altele după ea: „Cine era individul?“ și „Ce legătură exista între donator și ea, căreia îi era oferită moștenirea?“ De aceea, după ce a mai primit un avis negativ din partea unui văr care se învârtea în domeniul asigurărilor, Geneviève a renunțat în scurtă vreme să mai facă sondaje.

De dimineață până seara pendula între o dorință și opusul acesteia. Să accepte? Să refuze? Să mizeze totul pe o singură carte? Cu toate că își pierduse somnul, savura această agitație mentală: în sfârșit plutea un parfum de aventură în viața ei... Nu înceta să despice firul în patru.

După șaptezeci și două de ore, a ales.

La notarul Demeulemeester a sosit o amatoare de jocuri: fiindcă prudența însemna să refuze oferta, o accepta! Deoarece detesta moderația, reținerea timorată pe care și-a condamnat-o toată viața. Măcar la optzeci de ani să riște puțin... Dacă moștenea datoriei, nu putea să le plătească deoarece nu primea decât alocația minimă cu care trăiește un cetățean. Dacă era datoare mai multe milioane, nimeni nu i-ar lua din pensia ei derizorie. Totuși nu a examinat prea mult această ipoteză, căci simțea că, dacă ar duce raționamentul mai departe, ar descoperi că pretinsul ei curaj s-ar dovedi cel mai bun calcul, fiindcă riscând nu ar risca nimic ...

Și bine a făcut! Într-un cuvânt, lui Geneviève i-a revenit o avere: un cont gras în bancă, trei apartamente în Bruxelles, dintre care două închiriate, mobilă, tablouri și opere de artă depozitate în locuința din strada Lepoutre, numărul 22, în fine o casă la țară în sudul Franței. Notarul, după ce a anunțat-o despre îmbogățirea ei neașteptată, i-a propus să îi gestioneze patrimoniul.

— Mă voi gândi la aceasta, domnule. Nu există o scrisoare anexată testamentului?

— Nu.

— Un document adresat mie?

— Nu.

— Oare de ce m-a ales tocmai pe mine?

— Nu avea familie.

— Desigur, dar de ce eu?

Notarul a privit-o în tăcere. Începea să aibă îndoieli. Fie, așa cum credea el, fusese amanta negustorului și îi verifica tactul, fie spunea adevărul și se găsea în fața celui mai straniu caz pe care îl întâlnise...

Geneviève a insistat:

— Dumneavoastră, domnule notar, îl cunoșteți bine?

— Nu, dosarul fusese dat în lucru predecesorului meu.

— Unde este înmormântat?

Bănuind că, dacă voia să o păstreze pe Geneviève printre clienții săi, trebuia să se arate cooperant, notarul a dispărut, a dat câteva ordine unor subalterni, iar cinci minute mai târziu a revenit cu o bucată pătrășoasă de hârtie.

— Cimitirul Ixelles, aleea numărul 1, peluza numărul 2, al cincilea mormânt pe stânga.

Geneviève a mers la cimitir în aceeași zi.

Era o vreme foarte nepotrivită. Cerul murdar cernea o lumină slabă, cenușie, care mângâia betonul zidurilor, ștergea trăsăturile chipurilor; trecătorii încruntați mergeau șleampăt. Chiar dacă nu ploua, încălțăminte era udă – mai mult o amenințare de ploaie decât o amintire...

Autobuzul a lăsat-o pe Geneviève în fața celor trei cafenele care mărgineau intrarea în cimitir. Îndărătul ferestrelor nu se zărea nici un client la mese, iar chelnerii căscau posaci. Nu era nici o înmormântare în ziua aceea... Strângându-și eșarfa în jurul gâtului, Geneviève s-a înfiorat imaginându-și îndatoririle chelnerilor: să facă speculații despre moarte, să aducă un ceai văduvelor, să ofere limonadă orfanilor, să toarne bere bărbaților înse-

tați de uitare. Cu siguranță că aici șervețelele foloseau mai mult la ștersul lacrimilor decât al buzelor...

Cum poarta monumentală din fier forjat nu a cata-dicsit să se deschidă, Geneviève a folosit poarta scundă din stânga, a salutat paznicul îmbrăcat în verde și a intrat în scuarul rotund, mărginit de stejari.

Pietrișul i-a scârțâit sub tălpi când a înaintat pe alee. Părea că îi strigă: „Pleacă, străino, întoarce-te din drum!“ Da, nu avea nimic în comun cu acest oraș trist. Deși casele se reduceau la cavouri sau mausolee, luxul, aerul elegant al sculpturilor, obeliscurile îi aminteau că, femeie de condiție modestă, lipsită de mijloace, nu cunoscuse nici un locatar în timpul vieții acestuia. De-a lungul cedrilor albaștri se înșirau monumente funerare de familie care datau de două secole; deconcertată, Geneviève s-a întrebat de ce doar bogații își afișează genealogia. Săracii nu aveau strămoși?

Mergea cu capul plecat, repetându-și că niciodată nu-și va permite un loc de veci în acest cimitir.

În fine, acum putea, de vreme ce...

Oripilată de aceste previziuni, s-a înfiorat și și-a făcut semnul crucii pentru a se proteja de locul unde se afla și de mintea ei care divaga.

— Unu, doi... trei... patru... cinci. Aici!

Un mormânt din granit întunecat, atât de neted încât arborii gârboviți de trecerea timpului se reflectau în el, pe care fusese scris cu litere de aur numele lui Jean Daemens. În dreapta numelui era o fotografie încrustată în piatra tombală, înfățișându-l pe proprietar la vârsta de patruzeci de ani, cu părul și ochii negri. Zâmbea cu o față fericită, cu trăsături de om sincer, limpezi, virile.

— Ce bărbat frumos...

Cuprins

Cei doi domni din Bruxelles	5
Căinele	57
Triunghi amoroș	111
O inimă sub cenușă	133
Copilul-fantomă	193
<i>Jurnal de scriitură</i>	207